

11. tanulmány

Jeruzsálemi letartóztatás

Szeptember 8., szombat délután

Pál nagyon szeretett volna még a húsvéti ünnepek előtt Jeruzsálembe érkezni. Így alkalma nyílhatott volna, hogy találkozzon azokkal, akik a világ minden tájáról az ünnepekre özönlenek. Mindig élt benne a remény, hogy valamilyen úton-módon hozzájárulhat hitetlen honfitársai előítéleteinek eloszlatásához, ami után rábírhatók lesznek, hogy az evangélium magasztos világosságát elfogadják. Ezen kívül szerette volna meglátogatni a jeruzsálemi gyülekezetet is, hogy átnyújthassa azokat az adományokat, amelyeket a pogány keresztények küldtek szegény júdeai hittestvéreiknek. Végül pedig azt is remélte, hogy látogatása által szorosabb kapcsolatot teremt a megtért zsidók és a pogány keresztények között. – *Az apostolok története*, 389. o.

Álljunk az igazság oldalára, amikor a többség elhagy minket! Akkor harcoljuk az Úr harcát, amikor kevés a harcos! Ez a próbatételünk. Izzó lelkesedést kell merítenünk mások hidegségéből, bátorságot mások gyávaságából és hűséget az árulásukból. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 136. o.

Mindazoknak, akik a gonosz napon csüggedetlenül, lelkiismeretük szava szerint akarnak szolgálni Istennek, bátorságra, határozottságra, Isten és Igéjének ismeretére lesz szükségük. Mert akik hűek az Úrhoz, azokat üldözik, indítékaikat elferdítik, legjobb szándékaikat, fáradozásaikat félremagyarázzák, és nevüket gonoszként emlegetik. – *Az apostolok története*, 431. o.

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Feltekinthetünk hozzá, mert Ő a mi Üdvözítőnk. Szaván foghatjuk Őt, belé helyezhetjük bizalmun-

kat. Ő tudja, hogy mire van szükségünk, mi pedig nyugodtan rábízhatjuk magunkat. Ha csupán emberi bölcsességben bízunk, hogy irányítson, akkor csak vereség érhet. Ám közvetlenül az Úr Jézushoz fordulhatunk, mert Ő megígérte: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terhelve vagytok. Én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” Ez a kiváltságunk, hogy Ő tanítson bennünket, aki ezt mondta: „Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az Ő véréát, nincs élet bennetek.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 486. o.

Szeptember 9., vasárnap – TALÁLKOZÁS A JERUZSÁLEMI VEZETŐKKEL

Később azonban, amikor észrevették, hogy a megtértek száma állandóan növekszik a pogányok között, néhányan a jeruzsálemi vezető testvérek közül ismét felvetették régebbi előítéleteiket Pál és társai munkamódszereivel szemben. Ezek az előítéletek az évek folyamán mind jobban berögződtek úgy, hogy egyes vezetők elhatározták, hogy ezen túl az evangélium hirdetése csak saját eszméik keretében történhet. Kijelentették, hogy csak az esetben hagyják jóvá és támogatják Pál munkáját, ha módszereiben követi előírásukat. Egyébként pedig kénytelenek lennének munkájával szemben tartózkodóan viselkedni, támogatásukat megvonni. – *Az apostolok története*, 401. o.

Ezek a férfiak szem elől tévesztették azt a tényt, hogy Isten a tanítója népének, hogy az Úr művében minden munkásnak személyes tapasztalatokat kell szereznie Mestere követésében, és ne emberre tekintsen fel vezetésért. Az Atya munkásainak nem emberi elképzelések szerint, hanem a mennyeknek hasonmására kell átalakulniuk és fejlődniük. – *Az apostolok története*, 401. o.

A mennyben azonban a szolgálattelvés nem a kényszer szellemében folyik. Amíg Sátán fel nem lázadt az Úr törvénye ellen, a törvény létezése csaknem ismeretlen gondolat volt az angyalok előtt. Az angyalok

nem mint szolgák, hanem mint fiak végzik a szolgálatukat. Tökéletes köztük az egység, nem teher számukra az engedelmesség, Isten iránti szeretetük örömtelivé emeli szolgálatukat. Ugyanígy visszhangoznak a szavak abban, akiben Krisztus él a dicsőség reménységeként: „Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van!” (Zsolt 40:9) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 109. o.

János szavai világosan rajzolódtak elém: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mibennünk.” (1Jn 1:8) Láttam, hogy azok, akik diadalittasan állítják, hogy büntelenek, épp dicsekvésükkel bizonyítják, hogy milyen messze vannak még a tisztaságtól. Minél jobban ismeri az elesett ember Krisztus jellemét, annál kisebb lesz az önbizalma, és annál tökéletesebbnek fogja tartani cselekedeteit, azokkal ellentétben, akik magukat büntelen megváltottnak hirdetik. Azok, kik távol esnek Jézustól, kiknek tévelygésük miatt annyira elhomályosult a lelkiismeretük, hogy nagy előképük jellemét sem tudják megérteni, úgy képzelik el Őt, mint egyet közülük, és saját tökéletes szentségükről merészelnek beszélni. Ők azonban messze eltávolodtak Istentől, nem ismerik magukat, de még kevésbé Krisztust. – *Életünk és munkánk*, 84. o.

Szeptember 10., hétfő – LÁZONGÁS A TEMPLOMBAN

Valamennyi vezető testvér részére most kínálkozott a legjobb alkalom a nyílt beismerésre, hogy Isten működött Pál által; ők pedig hibát követtek el, mert engedtek ellenségei befolyásának, akiknek jelentései felkeltették féltékenységüket és előítéletüket. Ahelyett azonban, hogy egyöntetű elhatározással igazságot szolgáltatott volna a megbántott apostolnak, olyan tanácsot adtak neki, amelyből kiviláglott az érzésük, hogy nagyrészt Pált teszik felelőssé a fennálló előítéletekért. Nem álltak nagylelkűen mellé, hogy így bebizonyítsák az elégedetlenkedőknek igazságtalanságukat, inkább megalkuváson fáradoztak, amennyiben olyan eljárást javasoltak, amely a véleményük szerint minden félreértést kiküszöbölne. – *Az apostolok története*, 403. o.

Az atyafiak abban reménykedtek, hogy Pál, amennyiben ezen rendelkezésnek aláveti magát, ezzel a róla terjesztett hamis híreket egészen biztosan megcáfolja. Azon kívül biztosították, hogy a határozat még most is érvényben van, amelyet annak idején a nagytanácsban a megtért pogányokra és a ceremóniális törvényre vonatkozólag hoztak. Ezzel a határozattal azonban az a tanács, amelyet most adtak neki, nem volt összeegyeztethető. Ezt az előterjesztést nem Isten Lelke sugallta. Ez a gyávaság szülötte volt. A jeruzsálemi gyülekezet vezetői nagyon jól tudták, hogy a keresztények a ceremóniális törvény megsértése által felszítják a zsidók gyűlöletét, és üldözéseknek teszik ki magukat. A Szanhedrin minden lehetőt elkövetett, hogy megakassza az evangélium terjedését. Kiválasztottak férfiakat, akik az apostolokat, de különösen Pált nyomon követték, hogy mindenképpen meggátolják működését. Ha tehát Krisztus híveit kiszolgáltatnák a Magas Tanácsnak mint a törvény áthágóit, akkor mint hitehagyókat, eretnekeket azonnal és súlyosan megbüntetnék. – *Az apostolok története*, 404. o.

A legtüzesebb ellenkezésben azoktól az adventistáktól lesz részünk, akik ellenzik Isten törvényét. De akár Jeruzsálem falai építőinek, nekünk sem szabad hagyni, hogy eltereljenek a feladatunktól, hogy mendemondákkal akadályozzanak, tárgyalásokra és vitára szólító hírnökökkel, sem megfélemlítő fenyegetésekkel, hazugságok kinyomtatásával vagy bármi más csapdával, melyekre az ördög uszítja őket. Ezt feleljük nekik: Nagy munkában vagyunk, nem tudunk elmenni. Olykor azt sem tudjuk majd, merre forduljunk, hogy megvédjük Isten ügyének becsületét, és igazoljuk az Úr igazságát. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 574. o.

Nehémiás viselkedése mély benyomást teygen ránk arra vonatkozóan, hogyan szálljunk szembe az ilyen ellenfelekkel. Vigyük mindezeket az Úr elé imában, mint ahogy Nehémiás is hozzá könyörgött, mégpedig alázatos lelkülettel. Nehémiás tántoríthatatlan hittel ragaszkodott Istenhez. Kövessük mi is ezt az ösvényt. Túl értékes az idő, hogy a mennyi szolgálói jellemük tisztaságának bizonygatásával töltsék, csak mert az Úr szombatjának gyűlöllői befeketítették őket. Rendíthetetlen

bizalommal nyomuljunk előre, higgyük, hogy a Mindenható nagyszerű és becses győzelmeket ad igazságának. Alázatosan, szelíden, tiszta élettel és Jézusra támaszkodva vigyük magunkkal a meggyőző erőt, hogy nálunk az igazság. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 574. o.

Szeptember 11., kedd – A TÖMEG ELŐTT

Legyünk bizakodók, legyünk bátrak. Bűnös és észszerűtlen is, ha elkeseredünk Isten munkájában. Az Úr valamennyi szükségletünket ismeri. Ő hatalmas. Olyan eredményességet ruházhat szolgálóira, amelyet a szükség megkíván. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 38. o.

Legyetek erősek, szóljatok reményteljesen. Küzdjétek le az akadályokat. Jézus Krisztussal éltek lelki közösségben. Az Ige a biztosítékotok. Az élő hit tökéletes bizalmával közelítsétek meg Megváltótokat, és fogjatok össze vele. Kövessétek, amerre vezet. Bármit mond, ti azt tegyétek meg. Ő ugyanolyan szívesen tanít titeket is, mint másokat. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 462. o.

Az Isten szolgálatát végzők legyenek lendületesek és eltökélt szándékúak a lelkek megnyerésének munkájában. Ne feledjük, hogy némelyek elvesznek, ha mi, a menny eszközei nem fáradozunk olyan eltökélt szándékkal, ami nem lankad el, és kedvét sem veszti. Minden időben az Úr trónja legyen a támaszunk. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 418. o.

Nehézségek fognak támadni, amelyek próbára teszik hitedet és türelmedet. Te csak állj ki bátran a nehézségek elé. Tekintsd a dolgok derűs oldalát. Ha akadozik is a munka, győződj meg, hogy nem a te hibád, majd menj előre, és örülj az Úrban. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 244. o.

Mégis amikor megpróbáltatások törnek ránk, sokan úgy teszünk, mint Jákób. Az ellenség kezének tekintjük próbáinkat, és a sötétben vakon tusakodunk, míg csak el nem fogy az erőnk. Ezért nem találunk nyugalmat, sem szabadulást. [...] Nekünk is meg kell tanulnunk, hogy

ne vessük meg az Úr dorgálását, és ne lankadjunk el, ha Istenünk fenyít bennünket. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 11. o.

Krisztus munkásai soha ne gondoljanak sikertelenségre szolgálataukban, még kevésbé beszéljenek róla. Az Úr Jézusban elegendő erő áll a rendelkezésükre. Ő megelevenít bennünket. Adjuk át magunkat az Ő kezébe, hogy a világosság csatornái legyünk. Így eszközeink – bármely jó cselekedet végzésére – sohasem merülnek ki. Meríthetünk az Ő teljességéből, és abból a kegyelemből nyerhetünk, amelynek nincs határa. – *Az evangélium szolgálói*, 19. o.

Nagy munka vár elvégzésre. Az emberek elé kell tárnunk az örömhír megmentő igazságát. Isten ezt rendelte el az erkölcsi romlás árjának megállítására. Ez az Úr eszköze, hogy visszaállítsa az emberben erkölcsi képmását. Ez az Ő gyógyszere az általános szétzüllesztés ellen. Ez az a hatalom, amely az embereket egységbe kovácsolja. A harmadik angyal üzenetének hirdetése és megvalósítása legyen a földön a legmagasabb és legfontosabb feladat. – *Bizonyágtételek*, VI. köt., 11. o.

Szeptember 12., szerda – A SZANHEDRIN ELŐTT

Olyan világban élünk, amely szembeszegül az igazsággal és a jellemtisztasággal, de különösen a kegyelemben való növekedéssel. Bárhová is tekintünk, szennyet és romlást, torzulást és bűnt látunk. Mennyiben különbözik ez attól a munkától, amelynek közvetlenül a halhatatlanság elnyerése előtt kell megvalósulnia bennünk! Isten választottai álljanak tisztán a romlottság közepette, amely körülöttük tombol az utolsó napokban. Testüket tegyék szentté, lelküket pedig tisztává. Ha meg akarjuk valósítani e munkát, akkor azonnal lelkiismeretesen és értelmesen kell hozzáfognunk. Isten Lelkének tökéletes felügyelete irányítson minden cselekedetet. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 118. o.

Az Úr megbízottainak a legmegrázóbb üzeneteket kell hordoznia; figyelmeztető üzenetet, ami fölrázza az embereket. Lesz, akit fölinglel a figyelmeztetés, és arra vezet, hogy ellenálljon a világosságnak és

bizonyítékainak. Ebből tudhatjuk, hogy a jelen vizsgáló üzenetét hirdetjük. [...]

Ezen kívül nagyvárosainkban ott kell tevékenykedniük a megszentelt életű örömhírhirdetőknek is, akiken keresztül olyan megrázó üzenetet kell hirdetnünk, ami fölrázza az embereket. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 137. o.

Most pedig [Pál] börtönben szenved. Nagyon jól tudta, hogy ellenségei eszeveszett gyűlöletükben, rosszindulatukban mindent megragadnak, hogy halálra adják. Lehetséges, hogy a gyülekezetek között végzett munkáját befejezte? És most ragadozó farkasok törnek be oda? Pál nagyon a szíven viselte Krisztus ügyét, és mélységes aggodalommal gondolt azokra a veszélyekre, amelyeknek az elszórt közösségek eshetnek áldozatul, ha olyan férfiak üldözik, mint akikkel éppen ma állt szemben a Magas Tanácsban. Bánatában, csüggedtségében sírt és imádkozott. – *Az apostolok története*, 412. o.

Az Úr azonban ebben a sötét órában sem feledkezett meg hűséges szolgájáról. Amiképpen megőrizte ott a templom udvarában a vérengző tömeggel szemben, és ahogy vele volt a Magas Tanács előtt, úgy most a várban is őrködött felette. Az apostol bensőséges imáját, melyben Isten vezetéséért könyörgött, meghallgatta, és kinyilatkoztatta magát hűséges tanúja előtt: „A következő éjszakán pedig mellé állván néki az Úr mondta: Bízzál, Pál! Mert miképpen bizonytságot tettél az énfelőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképpen kell néked Rómában is bizonytságot tenned.” – *Az apostolok története*, 413. o.

Pál már régóta vágyakozott Rómát meglátogatni. Szívből kívánta, hogy ott is bizonytságot tehesen Krisztusról, azonban a zsidók ellenségeskedése mindaddig lehetetlenné tette szándékának megvalósítását. Arra gondolt a legkevésbé, hogy éppen most, mint fogoly, jusson oda. – *Az apostolok története*, 413. o.

Bátorságot és függetlenséget követel meg, ha felül akarunk emelkedni a keresztény világ vallásos színvonalán. A mai keresztények nem követik az Üdvözítő példamutatását a lemondásban, az áldozathozatal-

ban, hanem igyekeznek kibújni a kereszttől, amelyről azonban Krisztus kijelentette, hogy az tanítványainak az ismertetőjele. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 78. o.

Felhívom a figyelmeteket Isten bőkezűségére – tőle jönnek ezek az áldások. Ébresszen dicséretet szívetekben minden új hajnal frissessége szerető gondoskodásának jelei láttán. Szerető mennyei Atyánk, aki annyi mindent árasztott ránk, hogy boldoggá tegyen bennünket, rejtett ajándékokat is ad, mert Ő tudja, mire van szüksége a bukott embernek. Miközben áldásokat nyújt, nehézségeket is megenged, amelyeknek az a célja, hogy megtanuljunk felhasználni a nekünk adott képességeket. Ezek a nehézségek fejlesztik bennünk a türelmes szorgalmat, a kitartást és a bátorságot. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 312. o.

Vannak olyan bajok, amelyeket enyhíthetünk, de meg nem szüntethetünk. Ahelyett, hogy a környezete alakítaná az embert, neki kell a környezetét alakítania, legyőzve az akadályokat. Azzal fejlesztheti képességeit, hogy rendet és összhangot terem a zűrzavarban. Ebben a törekvésben számíthat Isten segítségére, ha igényli azt. Nincs magára hagyva, hogy egyedül birkózzon meg a kísértésekkel, hogy saját erejével küzdjön a próbákban. Egy mindenható lény siet a segítségünkre: Jézus otthagya a menny királyi udvarait. Szenvedett és meghalt a bűn miatt lealjasodott világon, hogy megtaníthassa az embereket, miként álljanak meg életük próbáiban, és hogyan győzzék le a kísértéseket. Ő a mi példaképünk. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 312. o.

Szeptember 13., csütörtök – PÁLT ÁTSZÁLLÍJTÁK CÉZÁREÁBA

Amíg nem látjuk meg Isten gondviselését az örökkévalóság fényében, addig nem értjük meg, mivel tartozunk angyalainak gondoskodásáért és közbelépéséért. A mennyei lények tevékenyen részt vettek az emberek ügyeiben. – *Előtted az élet*, 304. o.

Az eljövendő életben fogjuk megérteni mindazt, amin itt annyit gondolkodtunk. Felismerjük, hogy milyen nagy segítséget kaptunk,

és Isten angyalai milyen feladatokat láttak el védelmünk érdekében, amikor Isten Igéjének a tanácsát követtük. – *Igazság az angyalokról*, 286. o.

Az újföldön Krisztus az élet folyójához vezeti üdvözlőit, és az igazság csodálatos leckéire tanítja őket. Eléjük tárja a természet titkait. Látni fogják, hogy erőteljes kéz mozgatja a világokat. Szemlélhetik a nagy Művész hozzáértését, aki kiszínezte a mező virágait, és tanulnak majd az irgalmas Atya terveiről, akitől fénysugarak áradnak, és a megváltottak a szent angyalokkal együtt ismerik el dicsőítő énekben az Úr mérhetetlen szeretetét a hálátlan világ iránt. Akkor majd megértik, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. – *The Review and Herald*, 1907. január 3.

Mindenki, aki Isten szolgálatát választotta, nyugodjon meg gondviselésében. Krisztus az égen röpködő madarakra, a mező virágaira mutatott, és arra ösztönözte hallgatóit, hogy nézzenek Isten teremtményeire. „Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?” (Mt 6:26) – sugallta. Hogy Isten mekkora figyelmet szentel valamely lénynek, az annak a létezés skáláján elfoglalt helyével arányos. A Gondviselés felügyel a kis szürke verébre. Mennyei Atyánk odafigyel, törődik a mező virágaival, a földet borító fűvel. A művészet nagy Mestere gondolt a liliomokra, oly gyönyörűvé alkotta őket, hogy túlragyogják Salamon dicsőségét. Mennyre törődik tehát az emberrel, aki Isten képmása és dicsősége. Azt szeretné látni, hogy gyermekeiben az övéhez hasonló jellem nyilatkozik meg. Ahogyan a napsugarak különféle pompás színeket kölcsönöznek a virágoknak, Isten úgy részesíti a lelket saját jellemének szépségében. – *Jézus élete*, 313. o.

Mikor valóságos nehézség érkezik, Isten minden alázatos szívű és szelíd embert képesít annak elviselésére. Mikor gondviselése megengedi a próbát, segítséget is nyújt majd, hogy elviseljük. A nyugtalanság és zúgolódás beárnyékolja, beszennyezi a lelket, és kizárja mások ösvényéről is a tündöklő napfényt. – *Bizonyágtételek*, II. köt., 641. o.

Isten a szeretet. Gondja van teremtményeire. „Amilyen könyörülő az Atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.” (Zsolt 103:13) „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Milyen drága kiváltság, hogy a Magasságos fiai lehetünk, Isten örökösei és Jézus Krisztus örökösársai. Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha Isten gondviselése arra szólít fel, hogy megpróbáltatásokat viseljünk el, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve, hogy az Atya keze emeli azt az ajkunkhoz. Bízunk benne csakúgy az éj sötétjében, mint fényes nappal. Képtelenek lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32) Még a szenvedés órájában se vonakodjunk felemelni a szívünket és szavunkat hálás dicsérettel, amikor emlékezünk a szeretetre, ami a Golgota keresztyén jutott kifejezésre. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 315. o.